

СЕКЦІЯ 2

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМИ СИСТЕМАМИ

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ НА ЕКОЛОГО-ОРІЄНТОВАНИХ ЗАСАДАХ

Альбещенко О.С., канд. екон. наук, старший викладач

Миколаївський національний аграрний університет

Розвиток аграрного сектора на основі екологізації виробництва є інноваційним шляхом, що поєднує економічні інтереси й екологічні пріоритети у розвитку сільських територій. Вивчення стратегічних програм, що передбачають довгострокові пріоритети розвитку держав світу у поширенні екологізації, є актуальним питанням, зважаючи на масштабність екологічних проблем. Стратегії країн Європейського Союзу, що впроваджує принципи екологічного виробництва зі збереженням природної (біологічної) цінності включає: Дорожню карту руху до ресурсно-ефективної Європи до 2050 року; Дорожню карту переходу до низьковуглецевої економіки до 2050 року; Дорожню карту розвитку енергетики – 2050 року; Рамкову програму конкурентоспроможності та інновацій; Ініціативу ЄС Horizon 2020; Стратегію і План дій щодо розвитку сталої біоекономіки до 2020 року; Інтегровану індустріальну політику для ери глобалізації; Стратегічний план розвитку транспортних технологій [1].

У 2010 році Європейська Комісія почала реалізовувати нову стратегію, основою якої є «зелене» зростання – «Європа 2020: стратегія для розумового, стійкого і всеосяжного зростання». Метою стратегії є виведення економіки з кризи і підготовка економіки Європейського Союзу до сталого розвитку, ефективного використання ресурсів і старіння населення. Стратегія базується на трьох взаємодоповнюючих пріоритетах: розумне зростання –

розвиток економіки, який базується на знаннях та інноваціях як основних елементах конкурентоспроможності; стійке зростання – розвиток ресурсозберігаючої, низько вуглецевої і конкурентної економіки; інклюзивне зростання – розвиток соціально орієнтованої і територіально цілісної економіки з високим рівнем зайнятості населення [2].

Правове забезпечення регіональної екологічної політики України передбачає ефективне регулювання правової діяльності щодо екологічної діяльності й орієнтує вирішення збалансування екологічних і соціально-економічних інтересів суспільства.

Нормативно-правовим забезпеченням у площині регіонального розвитку за екологічним спрямуванням є Конституція України, Закони України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації», «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України», «Про стимулювання розвитку регіонів», Постанова Кабінету Міністрів України «Про розроблення прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку та складання проекту державного бюджету», «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії», Концепція державної регіональної політики тощо.

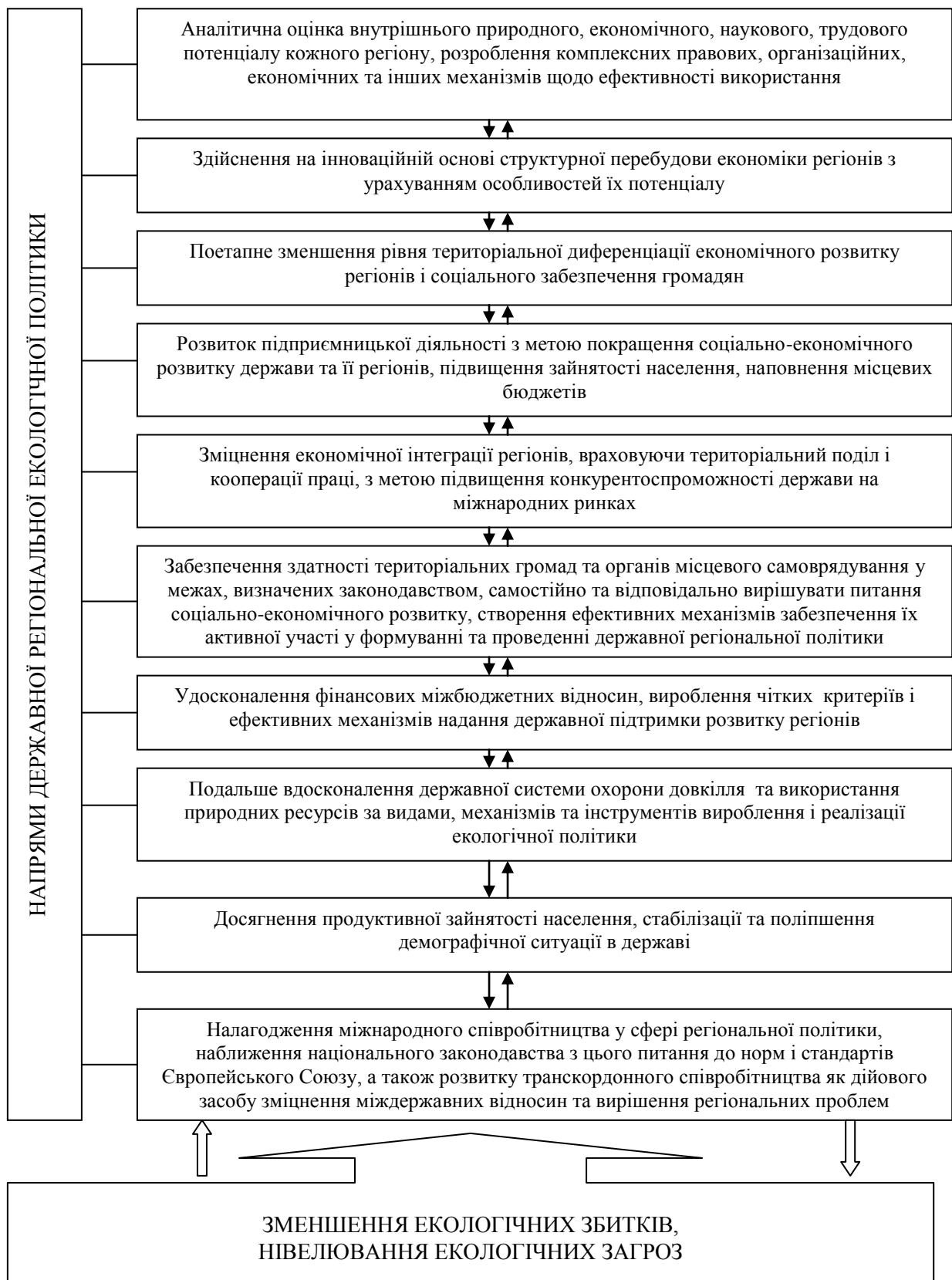
Основою екологічного права є Конституція України, Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища», Земельний Кодекс України, Лісовий Кодекс України, Водний Кодекс України, Кодекс України про надра, Закони України «Про охорону атмосферного повітря», «Про тваринний світ», «Про рослинний світ», «Про природно-заповідний фонд України»; закони інтегрованого характеру: «Про екологічну експертизу», «Про зону надзвичайної екологічної ситуації» та підзаконні нормативно-правові акти загальнодержавного значення в області охорони навколишнього середовища та раціонального використання природних ресурсів. Вони також розмежовують повноваження між центральними та регіональними органами державної влади, спрямовані на досягнення екологічної безпеки.

Комплексним стратегічним документом, що сприяє втіленню екологічної політики держави у рамках концепції сталого розвитку є Закон України «Про основні засади (Стратегію) державної екологічної політики на період до 2020 року» та розроблений відповідно до Стратегії Національний план дій з охорони навколишнього природного середовища [3].

Урядом України ініційовано активізацію діяльності, що спрямована на зближення природоохоронного законодавства країни із законодавством Європейського Союзу. Інтерес обумовлений тим, що Україна орієнтується на ЄС у загальних питаннях економіки і політики. Одним із основних стимулів до здійснення наближення (апроксимації) законодавства України до права ЄС є забезпечення природоохоронного ефекту [4; 5].

Для досягнення головної мети державної регіональної політики передбачається забезпечити вирішення відповідних завдань. Основні завдання сформовано на рисунку 1.

Підписання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом та його державами-членами, з іншої сторони відкриває нові можливості та створює нові стандарти у різних сферах суспільного життя, включаючи й сферу охорони довкілля. Для України впровадження законодавства ЄС у галузі довкілля відбувається у межах восьми секторів і регламентується 29 джерелами права – Директивами та Регламентами ЄС у цій сфері, що встановлюють загальні правила та стандарти, які повинні бути адаптовані до внутрішнього права. На відміну від сучасного природоохоронного законодавства України, яке у багатьох аспектах є декларативними, джерела права ЄС часто визначають кількісні і якісні результати, які треба досягти кожній країні протягом визначеного періоду часу. Особливістю Директив ЄС є те, що держави повинні адаптувати своє законодавство з метою досягнення цілей, визначених Директивами, але при цьому самі визначають методи їхнього досягнення.

Джерело: сформовано авторами з використанням [4]

Рисунок 1.

Інформаційні джерела :

1. European Bioeconomy [Electronic resource]. – Access mode : http://ec.europa.eu/research/bioeconomy/agriculture/publications/index_en.htm.
2. Інституційні аспекти управління процесом апроксимації законодавства України до права ЄС [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.menr.gov.ua/docs/activity-adaptation/Institutional%20Aspects.pdf>. – Дата останнього доступу : 03.05.2017.
3. Глобальный зеленый новый курс [Электронный ресурс] : доклад Вупертальского института для климата, окружающей среды и энергии. Бельгия, 2009.
4. Екологічні програми. URL: <http://ecolog.mk.gov.ua/ua/programs/Dovk illia/>
5. Вишневська О. М. Розвиток економіки галузі на біоекономічних засадах : теоретичні і практичні аспекти : монографія. Миколаїв, 2016. 242 с.

СУТНІСТЬ ТА ПРИЗНАЧЕННЯ СИСТЕМ ПІДТРИМКИ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Банторіна Т.О., здобувач вищої освіти

Миколаївський національний аграрний університет

Системи підтримки прийняття рішень (СППР) виникли на початку 70-х років минулого століття. Михаель Скотт Мортон вперше застосував термін СППР (DSS-DecisionSupportSystem) і створив перший посібник, що розтлумачує існування та застосування СППР.

Існує багато різних визначень терміна СППР. Але з усіх, на нашу думку найбільш змістовним є: СППР – це такі системи, які ґрунтуються на використанні моделей і процедур з оброблення даних та думок, що допомагають керівникові приймати рішення.